

la seva memòria – per saber els deures humanals que li manquen complir – aquells individus amb presència indiscutible d'obres que treballen, cridant, protestant, fent ben palesa la seva disconformitat de què no admeten homes que poden anular-los les seves reivindicacions, – absents d'aquell vernís que en diuen educació i que com bresca us subjecta inquisitorialment a una butaca – mentre a l'escenari un home us està crispant els nervis amb escomeses contínues al vostre pensament i a les vostres idees, que no la bona exposició ideològica – més ben dit immillorable, malgrat tot – dels senyors Xirau i Serra que equivalgué a la descripció oral i analitzada dels mofius de l'aldarull...

No podem aprovar l'actitud d'aquells obrers, però per això no negarem pas que la trobarem molt natural. Aquests procediments que qualifiquem de perillosos i inútils, són emprats perquè es llencen a la lluita amb armes desiguals mancats dels medis que la cultura afavoreix per poder exposar amb dignitat els seus sentiments humanitaris i sol·lícits de justícia.

Cal remeiar-ho.

Avui l'horitzó d'enfront dels nostres ulls és diàfan i intransparent. La llum que ha d'indicar-nos el camí de la llibertat de tots és tardana i introbable. El món de les idees és propulsat per forts i inflamables corrents d'opinió que corren bojament i a cegues.

Així, per consegüent, hem de convenir que ço que hauria d'ésser la lliure exposició del pensament, elaborat, estirilitzat i afermat dintre nostre, no és més que una reproducció del pensament extern que darrerament ens ha influenciat. Aquesta manca d'ordre, aquest caos de què som víctimes, és l'espill que propaga el desordre en acostar-nos amb els nostres semblants.

Doncs bé, en aquests moments de vivent nerviosisme i de situació angiosa, cal meditar extensament, concentrar-se cadascú dintre el seu jo, no per inhibir-se i callar, ans al contrari, puix cada jorn és més necessària la concreta exposició de les idees, però raonades i portades en conseqüència. Unicament així ens evitarem dialogar constantment sobre l'ordre i el desordre perquè haurem aconseguit l'harmonia que podrem oferir a la col·lectivitat per viure en la millor llibertat possible ..

J. V. CAMPS.

de la proclamació de la República... que aquell dia s'esfumaria de la porta de la meua casa, aquell espectre inquietant d'aquella dona misèriosa voltada de cinc fills, bruts, esparracats, famolencs, demanant almoïna perquè el pare no tenia treball... que deixaria de pessigollejar-me l'oida aquell rênec eixordador que va etzibar-me aquell homenàs perquè no li donava treball... que s'anirien de mi aquells surts que rebo somniant, d'atracadors, de ganduls, de pistolers... tot, tot tot s'hauria esformat del meu cervell i la pau hauria tornat al meu esperit.

En canvi, ara, per culpa d'aquests quatre republicans que només miren per ells, em restarà aquest rosec, aquest aïl al cor que no podré pair fàcilment.

Ah! ¿si aquell ximple de rei no s'hagués deixat trobar amb les mans al foc? Com faríem córrer l'estaca.

El gros. – ¿... ?

SALIN.

“El mecanisme de la guàrdia civil no està en consonància amb els temps actuals; el seu reglament és antiquat, i l'armament de què disposen no és l'adequat, en molts casos”

Lluhi i Vallescà

les pasqües triomfants

Els tres reis de l'Orient han arribat i han portat joguines als nens bons minyons. Any nou, vida nova. El Senyor quan la circumsció marca el començament de l'any. Quina alegria!, «lo bon Jesuset és nat, lo 25 de desembre». **NADAL: Nativitas Domini.** Nit de Nadal, nit d'alegria. Per Nadal cada ovella a son corral. Torrons, rifa, pollastres, xampany, misses, innocents, l'home dels nasos, neules, l'estel d'Orient...

Quin moviment, l'humanitat cristiana del món occidental: El monstre «racional» ha remenat la cua.

Torturació. Masagament. Prou!

Les llums de l'intel·lecte estan en pugna amb el propi «Redemptor». Oh, Jesús de Nazaret! l'han volgut

fer fill de procreació anormal. Per dona'ls.

El primitivisme ho volta tot de misteri i gusta de la complicació, i complicada la cosa que la solució baixi del cel. Fill parió de Deus.

He dit parió i no Unic, perquè també la gent els agrada de festejar, com a tu, a d'altres Deus d'altres temps o altres terres. Els deus Agni, Mitra, Osiri, Adonis, Apol·lo, Buda, també són nats d'una Verge-mare. No ets pas tu tot sol. Reminiscències del passat, en les nostres societats. Però fins en les societats primitives actuals com és ara, per exemple, tribus d'Australia, la creença popular és de procreació anormal, i no solament és pròpia a éssers superiors, sinó que generalitzen la creença i la fan extensiva a tota dona del seu món conegut, la qual és concebuda, segons ells, per un esperit, i no fisiològicament. Per ells, doncs, això és el normal.

El progrés de l'Euràsia va bandejar aquests il·logismes, però ha volgut que no quedin soterrats per sempre, i en senyal encara del nostre lligament a la irracionalitat, reduïm la creença i sols queda atribuïda, a un ésser superior, senyor de tots, vingut temps enrera.

I som al segle XX i res no ha fet canviar de l'espectacle poc edificant, d'alegria burgesa, de solidesa anquilosada de raça decadent i inconstructora i conformativa, de gent que volen amos.

Triomfals festes nadalenques, cap d'any i Reis: vosaltres no sou sinó la mostra de la perpetuació de la imbecilitat o la victòria de l'anormalitat.

J. PUNXAPICA.

rellotges i sempre rellotges
CASA QUINTANA